

Éva az utolsó pillanatban ért ki a pályaudvarra. Kínkeservesen felpréselte magát a zsúfolt autóbuszra, s már indultak is. A sofőr, ki tudja ma már hányadszor, újra elkántálta a szokott szövegét:

– Húzódjanak beljebb kérem, a kocsi hátuljában még táncolni is lehet. – Ismét, mint már annyiszor, süket fülekre talált.

Az asszony maradt a lépcső alján, hátát nekivetve az ajtónak.

A kanyar után csoda történt, a tömeg megindult a busz hátlja felé. Még ülőhelyek is akadtak, mivel az utazótáskák és egyéb csomagok csodálatosképpen befértek az ülések alá. A lépcső is kiürült, Éva eljutott a második ülésig. Akkor újabb csoda történt, egy nyolc év körüli kisfiú átadta a helyét. Az asszony megköszönte, és leült. Aelső ülésen ülő fiatal nő, valószínűleg a gyerek anyukája, sértődötten beljebb húzódott.

„Nem is baj” – gondolta Éva –, „úgyis iszonyúan fáradt vagyok. Meg vannak bolondulva az emberek, hogy az utolsó pillanatra hagyják az ajándékvásárlást? Persze lehet, hogy sokan tegnap kapták meg a karácsonyi jutalmat, és úgy döntöttek, hogy még ma elköltik. Nekem bezzeg csak ma, zárás után osztották ki, és majdnem lekésstem a buszt miatta. Ez a vacak hó is esik csak egész nap, lesz mit eltakarítani!”

– A néni is a rokonokhoz utazik? – kíváncsiskodott a mellette szorongó gyerek.

– Nem kisfiam, én hazamegyek.

A fiúcska újabb kérésére elmondta, hogy egész délelőtt dolgozott a Corvin Áruház divatáru osztályán. Erre már az anyuka is figyelte, ránézett az asszonyra.

– Azt hiszem, öntől vásároltam ma délelőtt néhány apróságot. Igen, most már tisztán emlékszem!

Ezzel megindult a beszélgetés fonala. Olyannyira, hogy Éva csak az utolsó pillanatban vette észre, hogy le kell szállnia. Átverekedte magát utastársain, majd a járdaszélről búcsút intett alkalmi ismerőseinek. A kisfiú, arcát az ablaküvegnek nyomva robogott el előtte.

Az ólomszürke égbolt szakadatlanul ontotta magából a hatalmas pelyheket, fehérbe öltöztetve mindent. Éva lassan bandukolt hazafelé a vastag hóban.

„Úgy látszik, az ünnepi készülődés közepette nem értek rá az emberek a havat eltakarítani! Vagy talán nincs kedvük kibújni a jó melegről” – gondolta magában.

Ő is csak a bejárati ajtó előtt kotorta el a havat, hogy bejusson a házba. Odabent mindössze tíz fokot mutatott a hőmérő. Ahhoz viszont, hogy begyűjtson, el kellett volna hánynia a havat a kazánházig. Úgy döntött, előbb átöltözik és főz magának egy kávé.

Dideregve várta, hogy lefőjön a kávé, majd elzárta a gázpalackot. Finom illat töltötte be a konyhát, élvezettel kortyolgatta a forró feketét, jóleső melegség járta át. Rágyújtott egy cigarettára is, hogy teljes legyen az élvezete. Alig szívott néhány slukkot belőle, amikor valaki megkocogtatta az ablakot. Szíve nagyot dobbant.

„Talán megjött a gyerek?...” – derült fel az arca.

Kilesett, de nem látott senkit. A havazás már elállt.

„Lehet, hogy egy cinke repült neki az ablaküvegnek” – próbált rájönni az iménti zaj okára.

Elnyomta a cigarettát, valahogy az íze most nem esett neki jól. Az előszobában beöltözött a kinti munkához. Már a sapkát is a fejébe nyomta, amikor ismét megkocogtatta a bejárati ajtó vastag üvege.

„Mégiscsak a gyerek lesz!” – gondolta, és gyorsan kilépett a házból, ám az ajtó előtt nem volt senki. A bejáratot elborító hónap nyoma sem volt, mintha eltakarította volna valaki. Nemcsak a kapuig, az utcán is, sőt hátul, az udvarban is!

– Ferikém! – kiáltott az asszony. – Merre vagy, fiam? Bújj már elő!

Hiába szólongatta a fiút, válasz nem érkezett.

„Lehet, hogy közben beosont a házba?” – próbálta meggyőzni magát és izgatottan benyitott a lakásba, de a fogason csak a saját jobbik kabátja lógott, alatta meg a „kimenős” csizmája állt. Hirtelen melege lett.

„Biztos megint az az átkozott hőhullám!” – gondolta, és levetette nehéz téli kabátját. Ahogy a pufajkamellényért nyúlt, hozzáért a radiátorhoz... és az meleg volt!

Most már semmi kétsége nem volt afelől, hogy mégiscsak hazajött a fia. Csak azt nem értette, hogy miért nem öltözött át?

„Még összekeni magát a kazánnal” – dohogott. – „Úristen, mennyit pakolhatott rá, hogy így ontja a meleget? A végén még felrobbantja!”

Kirohant a melléképülethez, de a kazánházban nem volt senki! A kazán lezárva, barátságosan duruzsolt, körülötte tisztaság, a vízmérő hatvanöt fokon állt...

„Ez csak az ördög műve lehet” – motyogta –, „vagy az angyalé? Még jó, hogy nem vagyok babonás!” – mosolyodott el, csak hogy megnyugtassa magát.

Visszament a házba. Alig csukta be maga mögött az ajtót, ismét megzördült az ablak üvege.

– Akárki is vagy, bújj már be, ne játszadozz velem! – kiáltott hangosan, de nem nyitott be senki, csak újabb kaparászás hallatszott.

– A fene essen bele ebbe a hülye macskába! – dühöngött az asszony. – Gyere már be, te szerencsétlen!

Szélesre tárta az ajtót, és meglepődött. Egy törekeny, fiatal lány didergett ott, ezüstösen csillogó, vékony öltözékben.

– Gyere be gyorsan, hiszen majd megvesz az Isten hidege! A ruhád is csuromvizes, a hajad is... Hol hagyta a kabátod? Feri hol van?

– Ő nincs itt – mondta vacogva a lány.

– Te nem Kriszti vagy?

– Nem, az én nevem Angel.

– Mindegy. Így nem maradhatsz. Készíték egy forró fürdőt, majd az átmelegít!

Amíg a különös látogató fürdött, ő kiment a konyhába, hogy teát főzzön neki. Odakinn már sötétedett. Ránézett a faliórára, amely fél négyet mutatott, és szomorúan vette tudomásul, hogy Feri ma már aligha érkezik meg.

Megmelegítette magának a maradék kávé, és rágyújtott, hogy némiképp megnyugtassa felajzott idegeit.

Megint megkoccant az ablaktábla.

„Rá se ránts öreglány – morogta magában –, biztos megjött a Jézuska is! Különbösen is nem vagyok normális, hogy beengedtem ezt a lányt, akiről azt sem tudom, hogy ki fia-borja! Mit szól majd Feri, ha mégis hazajön? Mert még stoppal jöhet. Mi a csudát művel már ennyi ideig az a lány?...”

Kintről újra megütötte fülét az ismerős zaj. Nem törődött vele, megvonta a vállát, és elindult a fürdőszoba felé, majd gyors mozdulattal lenyomta a kilincset.

A lány épp akkor mászott ki a kádból. Karjait szétárva lábujjhegyre állt, majd sebesen pörögni kezdett.

– Te megőrültél? Ruhában fürdesz?

– Ne zavarj Mama, szárítkozom!

„Még csak ez hiányzott, még bolond is szegényke! Nemcsak a ruháját, de még a nyakláncát és azt a vastag karkötőjét sem tette le, ami ráadásul vörösen villog” – képedt el a házigazda.

A lány egyre lassabban forgott, majd pár pillanat múlva megállt. Látszólag nem is szédült el.

– Ne aggódj, Mama, nem vagyok bolond, de kérlek, hogy engedd be a testvéreimet is, mert már nagyon fázik odakinn! – mutatott a karperecére.

– Már azt is bánom, hogy téged beengedtelek! – csóválta bosszúsan a fejét, azonban valami mégis azt sugallta neki, hogy ismét ajtót kell nyitnia.

Az ajtó előtt egy magas, vékony, szakállas fiatalember állt, dideregve, csuromvizesen, szintén csillogó öltözékben.

– Gyere már be, hiszen teljesen átfázhattál ebben a vékonyka hacukában! Csinállok neked is jó, meleg fürdővizet, hogy átmelegedj. Egyébként meg... Éva a nevem.

– Tudom. Az enyém meg Jesus. Kérlek, ne neheztelj ránk!

Az asszony keserűen felnevetett.

– Ugyan miért neheztelnék, amikor pompás karácsonyom lesz! A fiam sehol, de helyette itt van Jézus, meg az Angyal! Csak az a szépséghibája az egésznek, hogy én nem hiszek a csodákban! Aruljátok már el, hogy honnan csöppentetek ide?

– Nagyon messziről – mutatott a fiatalember a mennyezet felé –, a csillagok közül.

– Hát persze – morogta Éva maga elé, miközben elindult a fürdőszobába –, nem is vártam más választ! Ti teljesen hülyének néztek engem? Ilyen mesével etettek, már régen kinőttem a gyermekkorból!

– Hidd el, Mama, ez a színtiszta igazság – mondta halkán Jesus. – Tényleg odafönről érkezünk.

Az asszony megvonta a vállát. Amíg a fürdővizet engedte, riasztó gondolatok kergették egymást a fejében.

„Hogy lehettem ilyen könnyelmű, hogy engedhettem be ezt a két idegent? Ráadásul még bolond is mindkettő! A végén még leütnek és kirabolnak, hiszen annyi ilyenmi történik manapság! Még majd örülhetek annak, ha élve megúszom! Mi történhetett Ferivel, miért nem jön?”

– Ne aggódj, Mama – szólalt meg a háta mögött a lány –, mi nem akarunk semmi rosszat. Sem örültek, sem bolondok nem vagyunk...

– Na, ne! Ti még a gondolataimban is olvastok? Hát ilyen nincs.

Elzárta a fürdőkád csapjait, majd kezével gondoskodóan végigfésülte a vizet.

– Fürödj meg – fordult a fiúhoz –, itt a törölköző. Vagy te is ruhástól fürdesz? Nekem mindegy, felőlem te is bepöröghetsz, csak ne lássam! Aztán majd a konyhában te is kaphatsz egy bögre teát. Gyere, te lány, még ezer a dolog! Te töltsd ki a teát ketőnknek, én meg addig szépen megnézem a kazánt!

– Azzal többé már nincs gond, működik! – mosolygott a lány.

– Persze, hogy működik, csak időnként tenni kell rá.

– Nem kell. Ne nyisd ki az ajtaját, veszélyes! – szólalt meg mögötte Jesus.

– Jó... Nem fogom kinyitni, csak megnézem a hőmérőt.

Odakint már teljesen besötétedett, csak a hó világított szikrázóan. A kazán halkán duruzsolt, a rendszerben keringő víz még mindig hatvanöt fokos volt, annak ellenére,

hogy a kazán mellett összedobált szénhalom érintetlennek tűnt. Az asszony elképedve fordult meg a kazánház ajtajában.

„Miféle ördögi találmány működtetheti a fűtést? Mégiscsak meg kellene nézнем!”

– Mondtam Mama, hogy ne nyisd ki! – fogta le a kezét Angel.

– Te meg mit keresel itt, minek jöttél utánam? – lépett hátra ijedten Éva.

– Mert féltettelek. Mert tudtam, hogy bele akarsz nézni! Mondtam, hogy rendesen működik, nem kell vele foglalkozni.

Az asszony bezárta a kazánház ajtaját és mindketten némán visszamentek a konyhába. Jesus már ott várt rájuk.

Éva kitöltötte a teát, felbontott egy csomag kekszet.

– Gondolom, ti is éhesek vagytok. A vacsora még egy kicsit odébb lesz, mert a hal még a fagyasztóban van.

Aztán ment minden, mint a karikacsapás. Az sem nagyon zavarta már, hogy a két fiatal Mamának szólította.

„Mi lehet vele, hogy még csak nem is telefonál? Hogy nem köszönt fel a névnapomon?” – aggódott Feri miatt.

A házban csendesen feldíszítették a kis műfenyőt, és elköltötték az ilyenkor szokásos halvacsorát is. Angel és Jesus elhalmozta szeretetével, mintha valóban az ő gyermekei lennének. Végül is nagyon szépen sikerült a karácsony este, de azért kicsit neheztelt a fiára, hogy nem jelentkezett.

– Ne vádold őt, Mama – kérlelte Jesus –, ő most nem tud neked telefonálni!

– Tudod, Mama – folytatta Angel –, ő most odafönn van Apánál!

Éva egyre jobban úgy érezte, hogy beleőrül ebbe az egészbe. Itt van ez a két furcsa szerzet, Mamának szólítják, holott tudomása szerint ő csak egy gyermeket hozott a világra! Az az egy meg nincs sehol! Ezek itt eltakarították azt a ménkü sok havat, meg még ajándékot is hoztak neki. Valami furcsa szerkentyűt tettek a kazánba, amittől az folyamatosan fűt, szén nélkül!

– Még jó, hogy nem vagyok babonás – ismételte fennhangon –, különben azt hinném, hogy mindez az ördög műve!

Feri hallgatása nem hagyta nyugodni, felemelte a telefonkagylót, hogy felhívja. Jesus azonban lenyomta a készülék gombját.

– Ne tedd, Mama, csak bajt okoznál vele!

Hirtelen fáradtság tört rá, úgy döntött, hogy véget vet ennek a furcsa karácsony estének. A testvérpárt Feri szobájában szállásolta el. Gondosan bezárta, és elrekeszelte az ajtót, ha Feri mégis valami csoda folytán megjönne, majd zörög a redőnyön.

Tusolás közben már alig tudta nyitva tartani a szemét. Alig tette le a fejét a párnára, mély álomba szenderült.

■ Különös álma volt, élete fontos eseményei filmszerűen peregtek le előtte. Látta magát tizenhárom évesen, ahogy ott zokog a sírnál, amelybe szüleit temették a borzalmas tragédia után. A drága Nagyikát, aki vigasztalni próbálja. Aztán az általános, majd az ipari iskolai ballagását, majd a tizennyolcadik születésnapját. Mint mindent, azt is kettesben ünnepelték Nagyikával, aki tortát sütött neki, és tizennyolc gyertyát tett rá. Még jó, hogy akkor már a Corvin Áruházban dolgozott, különben sohasem fogyott volna el az a hatalmas torta. Aztán Nagyika egyszercsak nem ébredt fel többé, örökre elaludt. Teljesen magára maradt. A fájaldalmát lassan begyógyította az idő, de a

magányt képtelen volt megszokni. Igaz, ellene sem tett semmit, nem járt el sehová. Nem is tellett volna rá, minden fillért be kellett osztania. Divatos holmijai sem voltak, agyonmosott gönceiben pedig nem igazán vonzotta a fiúkat. Hosszú, gesztenyebarna haját befonta, és kontyba tekerte. Ez a hajviselet sem vált előnyére, vénasszonyos kül-sőt kölcsönzött neki.

Aztán egy napon megpillantotta Andrást! Többször is elsétált a pult előtt, miközben őt bámulta. Zárás után megvárta, és a nyomába szegődött. A fiú megkérdezte, hogy elkísérheti-e, de ő visszautasította. De a csinos fiatalember nem tárgított. Nap, mint nap megjelent az osztályon, mintha nem lenne más dolga. A harmadik napon meg is kérdezte ezt a fiútól, mire az azt felelte, hogy szabadságon van. Megtörtént a csoda, ő, Harmat Éva, huszonegy évesen, életében először szerelmes lett! Először és utoljára. Mert Andrást sohasem tudja elfelejteni!

Látta beteljesülő szerelmüket, a csendes esküvőt, amikor Kozma Andrásé lett, majd a kis parasztház felújítását, korszerűsítését. András nem árulta el, hogy hol dolgozik, de elég jól keresett. Sokszor napokig távol volt, de ő megbízott benne, nem faggatta. Akkor sem volt otthon, amikor rájött, hogy áldott állapotban van. Kolléganőinek feltűnt túlaradó jókedve, de ő nem árulta el az okát.

Mindez hihetetlen gyorsasággal pergett le előtte, ezután olyan képsorok következtek, amelyek nagy részéről eddig nem volt tudomása.

Azon az estén nagyon korán lefeküdt, és gyorsan el is aludt. Reggel mégis fáradtan ébredt, üresnek és kiégettnek érezte magát. Akkor nem is tudta, hogy mi történt vele, csak érezte, hogy már nincs mit elűjságonia a férjének.

Most azonban világosan látta, hogy András ölbe kapja, és kiviszi az udvarra. Egy aranyló fény-nyaláb körülöleli mindkettőjüket, és a magasba emelkednek. Egy nagy terembe érkeznek, maszkos alakok veszik körül őket. András valami műtőasztal-félére fekteti, kezét, lábát, leszíjazzák, majd valami készüléket nyomnak az arcába.

– Ne félj, kedves – hallja a nyugtató hangot –, hamar túlleszel rajta, semmire sem fogsz emlékezni!

Még érzi a testébe nyilalló, éles fájdalmat, aztán minden elsötétedik előtte.

A „film” tovább pergett.

Három hónap múlva újra terhes lett. András akkor sem volt otthon. Annak a magzatnak az elvesztése is hasonlóképpen történt. Aztán a férfi egyre több időt töltött távol, majd három hónap múltán végleg eltűnt az életéből, de akkor már ott növekedett méhében Ferike.

■ Kimerülten ébredt. Még éppen elcsípte az ablak irányába távozó, aranyló fénysugarat, ami gyorsan elillant. Kinn már világosodott. Belebújt köntösébe, aztán benyitott a kisszobába. A redőny lécei közt beáramló derengésben elnézte alvó gyermekeit. Mert akkor is az ő gyermekei, ha nem ő hozta világra őket. Az ő felejthetetlen szerelmének gyümölcsei.

Lassan behúzta az ajtót, és a fürdőszobába ment, hogy lezuhanyozzon. Meglepetten tapasztalta, hogy az éjszaka folyamán megfiatalodott! Teste újra ruganyossá, mel-le, hasa pedig feszesebbé vált. A tükörből egy sima, bársonyos arc nézett vissza rá, derűsen csillogó szemekkel. Ajka mellől eltűnt a két keserű ránc, homloka kisimult, és szemei környékét sem övezték már szarkalábak. Először tetszett is neki ez az új Harmat Éva, de aztán aggodni kezdett.

„Mit szólnak majd a szomszédok, az ismerősök, hogyan fogadják majd ezt a változást a munkahelyemen? Az egész falu a szájára fog venni!”

Neszezhést hallott, ezért gyorsan belebújt a köntösébe.

A földöntúli szerkentyű működött, kellemes meleg volt a lakásban. Nem kellett agyonöltöznie ahhoz, hogy megfőzze a reggeli kávéját. Rá akart gyújtani, de aztán letette a cigarettásdobozt, meg az öngyújtót, valahogy nem kívánta. Éppen lecsöpögött a kávé, amikor újdonsült gyermekei benyitottak a konyhába.

– Jó reggelt, Mama! – üdvözölték. – Mi ez a finom illat?

– Kávé. Kértek? – nyújtotta feléjük Éva a forró bögrét.

– Nem – tiltakozott Jesus. – Apa szerint szörnyű íze van!

– Én sem kérek, de egy kicsit megkóstolom a tiédet – vállalkozott Angel.

Az asszony elővette a csészéjét, cukrot tett bele, majd ráöntötte a gőzölgő italt, és felkeverte. Angel a szájába vett egy mokkáskanálnyit, és igen fancsali képet vágott.

– Ez tényleg szörnyű – állapította meg. – Apának igaza volt.

Éva elnevette magát, de aztán ő is félretette kávéját, valahogy ő sem kívánta.

A délelőtt gyorsan elszaladt. Ebéd után gyermekei közölték vele, hogy egy kicsit kimennek. Ellenőrizniük kell a leszállóegységet, amit remélhetően még nem fedeztek fel. Hogy álcázzák magukat – és védekezzenek a hideg ellen is –, Feri és az ő holmijai közül válogattak. Jesusnak csak a szeme és az orra látszott ki a sapka és a sál alól. Angel lábára nem találtak lábbelit, így ő az ezüstösen csillogó saját csizmájában ment el.

Éva magára maradt. Elővette kötését, és kényelmesen elhelyezkedett a fotelben. A Feri karácsonyi ajándékának szánt pulóverből már kevés volt hátra, úgy gondolta, befejezi, mire a gyerekek visszatérnek.

Bármennyire is hihetetlennek tűnt, el kellett fogadnia azt a tényt, hogy nem egy, hanem három gyermeke van immár, meg azt is, hogy huszonöt évvel ezelőtt ő egy földönkívülihez ment férjhez.

Délelőtt sok mindenre fény derült, így azt is megtudta, hogy nem ő az egyedüli, akinek földönkívüli családja van. Jesus és Angel a „kiemelés” után, a többi magzathoz hasonlóan, egy-egy műanyagba került, ahol mesterséges körülmények között fejlődhetek tovább. A hatalmas térhajó a Föld közelében vesztegelt, és a mintegy kétszáz földönkívüli – mindkét nem képviselője – kereste a szerelmet, a bolygó különböző pontjain. Minderre azért volt szükség, mert a távoli Syx bolygón bekövetkezett nukleáris baleset után nagyon sokan elpusztultak, vagy gyógyíthatatlan betegségben szenvedtek. Azt is megtudta, hogy Andran – ez volt András valódi neve –, nem választott újabb társat magának, mivel senkit sem tudott elképzelni az ő helyére. Andran igyekezett minél több időt tölteni a gyermekeivel.

Mivel a pulóver nyaka is elkészült, úgy döntött, hogy ünneplőbe öltözik. Még egy kis sminket is felkent magára, mintha csak tudta volna, hogy mi vár rá. Hosszan szemlélte megfiatalodott önmagát a tükörben, még mindig nem akart hinni a szemének.

Már besötétedett, mire visszatértek a gyerekei. Jesus egy nyakéket hozott neki, Angel pedig egy karperecet csatolt a csuklójára. Ő persze szabadkozott, hogy ilyen feltűnő holmik nem valók már neki, mire Angel közölte, hogy mindez szükséges.

– Ezek nem ékszerek, ezek igen fontos műszerek! Meg kell szoknod, ha majd velünk jössz!

– Édes lányom, neked elment a józan eszed! Hogy én itt hagyjam mindezt, amiért egy életen át gürcöltem? Hogy én elmenjek veletek arra az űrmicsodára? Hát nem!

Öreg vagyok én már ehhez!

– Te is tudod, hogy ez nem igaz... de ne húzzuk tovább az időt, kapsold be a televíziót, a harmincnyolcas csatornát! – kérlelte gyengéd hangon Jesus a nőt.

– Mit akarsz azon nézni, fiam, azon nincs semmi!

– Majd lesz. Csak kapsold be már végre!

Az asszony engedelmessé vált, megnyomta a távirányító gombjait, a képernyő hangos sercegése felverte a ház csendjét, láthatóan semmilyen adást nem fogott a készülék, majd lassan kitisztult a kép, és Feri mosolygott rá!

– Hello, Mama! – üdvözölte. – Hogy te milyen gyönyörű vagy! Ne érts félre, nekem mindig is szép voltál, de most teljesen megfiatalodtál! Remélem, nem haragszol rám, amiért itt vagyok fönnt? Tudod, meg akartalak lepni...

– Hát az sikerült is! Látom, hogy rajtad is olyan ezüstösen csillogó maskara van, csak nem akarsz itt hagyni engem?

– Kérlek, Mama, ne szakíts félbe! Szóval, én tegnap elindultam haza, a kora reggeli busszal. Arra gondoltam, hogy mire hazaérsz, meleg lakás vár majd, és eltakarítom a havat is. Még főzni is akartam valami finomat. Aztán, amikor a ház elé értem, különös dolgot láttam az erdő felől. Egy fényes dolog villant az égen, és nagy sebességgel jött lefelé, a szántóföldek irányába. Valami azt sugallta, hogy ezt meg kell néz-nem! Hiába tapostam egyre gyorsabban a havat, a jelenséghez nem jutottam közelebb. Egyszerre mintha láthatatlan falba ütköztem volna, nekimentem valaminek! Aztán egy ezüstösen csillogó fénysugár körülfont, és a magasba emelt! Gondolhatod, mennyire megrémültem! Azt persze sejtettem, hogy földönkívüliek rabolnak el, csak azt nem tudtam, hogy mi célból teszik ezt, és miért éppen engem? Aztán egyszer csak bent találtam magam egy űrhajóban! Andran barátságosan üdvözölt, és elmondta mindazt, amit most már te is tudsz. Nem is volt olyan nehéz megemésztenem. Az Apám igazán jó fej, remélem téged is meg tud győzni! De most át is adom neki a szót...

Feri eltűnt, helyette András jelent meg a képernyőn.

Közben megcsörrent a telefon, Jesus felkapta.

– Tessék – szólt bele –, itt Kozma lakás.

– Szia Feri... – csivitelte egy női hang – ...képzeld, a harmincnyolcason valami sci-fi megy, és az egyik főszereplő tök olyan, mint te! Valami külföldi kalózádo lehet, mert számomra érthetetlen nyelven beszélnek benne! Na szia, most leteszem!

András elnevette magát.

– Úgy látszik tökéletesen sikerült az álcázás! Azért ne bízzuk el magunkat. Drága Évám, még mindig neheztelsz rám?

– Nem... amióta tudom, hogy miért kellett búcsú nélkül itt hagynod, már nem haragszom.

– Mit szólsz a karácsonyi meglepetéshez? Az eddig nem is ismert gyerekeidhez?

– Először megrémítettek, de most már örülök nekik... de miért kellett felbolygatni most, huszonöt év elteltével, az életemet? Miért akarod Ferit elszakítani tőlem, akit egyedül neveltem fel, oly sok lemondás árán?

– Nemcsak őt, téged is magunkkal szeretnénk vinni a Syxre, hogy végre igazi családdá válhassunk. Kérlek, hogy mielőtt bármit is mondanál, nézd meg, milyen élet vár ott rád!

A távoli bolygóról készült képsorok sem tudták jobb belátásra bírni Évát. A városok magasra törő, karcsú építményei egyenesen taszították. A levegőben cikázó ki-

sebb-nagyobb járművek, a mozgójárdák is elriasztották. A tágas, kényelmes lakások is sivárnak tüntek a szemében. Az úgynevezett kertés házak sem hasonlítottak az általa ismertekre. Abban a távoli, idegen világban mások voltak a színek is. A Syx növényzete is jelentősen eltért a megszokottól.

– Nos? – sürgette András. – Hamarosan meg kell szakítanunk az adást, mert már felfedeztek minket! Kérlek, mondd meg, miként döntesz?

– Sajnálom, de nem tudom itt hagyni mindazt, amit eddig megszereztem. Éppen most, amikor már egy kicsit könnyebbé vált az életem. Nem tudnám megszokni a te világot sem, ott minden olyan idegen! Csak arra kérlek, hogy Ferit ne vidd el tőlem!

– Ezt sajnos nem tehetem. A fiunk már eldöntötte, hogy nem tér vissza a Földre...

A készülék újra zúgni kezdett, és a képernyőn apró fekete-fehér pontok cikáztak végig, ahogy hirtelen megszakadt az adás.

Éva kikapcsolta a televíziót.

Megcsörrent a telefon. Az asszony letörölte könnyeit, és felvette a kagylót.

– Kozma lakás – szólt bele színtelen, fahangon.

– Csókolom! Kriszti vagyok! Feri ott van?

– Nincs. Elment...

– Akkor tessék neki megmondani, hogy szerintem ez a film egy nagy baromság volt! Az az idősebb fazon csak lelkizett azon a hottentotta nyelven, valami nőcskével dumálhatott, de annak sem lehetett érteni a szövegét, aztán valami bolygót mutattak be, szuper kényelmes kégliket, meg klassz járgányokat, meg ilyesmiket. Aztán megint az a hapsi nyavalygott a láthatatlan nővel, aztán meg se kép, se hang! Szóval az egész egy érthetetlen vacak volt! Csak tudnám, hogy minek adnak ilyeneket? Ráadásul Feri hasonmása sem jött vissza!

– Nem jött vissza... – motyogta az asszony, és kihúzta a készüléket a falból. Nem volt kíváncsi senkire és semmire sem.

– Gondold meg, Mama! – kérlelte Angel. – Ha mi elmegyünk, teljesen egyedül maradsz!

– Nekünk pedig még az éjszaka leple alatt el kell hagynunk a Földet – folytatta Jesus. – Ne sajnáld itt hagyni mindezt, a Syxen meglesz minden kényelmed!

– Hagyjatok most magamra, át kell gondolnom mindent! Csak az fáj, hogy el sem búcsúztak tőlem!

– Nem tehatték, mert felfedezték volna őket. Te is tudod, hogy a technika mi mindenre képes! Ezért is kell sürgősen elhagynunk ezt a naprendszeret.

Amint Éva egyedül maradt a szobában, megpróbálta összerendezni gondolatait. Újra és újra számba vette a dolgokat, de a végeredmény mindig ugyanaz lett.

„Ha Feri is elmegy, teljesen magamra maradok. Akkor majd végleg nem lesz senkim sem. András viszont még mindig szeret, és az én szívemben is újra feltámadtak az érzések. Mi lesz, ha nem tudunk újra összecsiszolódni? Hiszen olyan régen élünk egymástól távol!” – és még ezernyi hasonló kérdés gyötörte.

Hosszas vívódás után döntött. Véglegesen és visszavonhatatlanul.

■ A sötétség leple alatt három alak igyekezett a szántóföldek felé. A vastag hótakaróban keskeny ösvény jelezte útjukat. Vakító fény villant az éjszakában, majd az ezüstösen csillogó gömb eltűnt a szikrázó csillagok között. Aztán megeredt a hó, sűrű, fehér pelyhek hullottak az égből, hogy befedjék az árulkodó nyomokat.